

Arrest

nr. 73 653 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. DEPONTHIERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 29 januari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 44 212 van 28 mei 2010 weigert de Raad opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 5 februari 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 18 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

Op 15 april 2011 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 21 april 2011 wordt deze aanvraag aangevuld met bijkomende stukken.

Op 9 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 mei 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.04.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

*B., A. (R.R.: ...)
geboren te L. op 23.06.1975
M. L. °11/01/1976
nationaliteit: Armenië (Rep.)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 3°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter enkele medische getuigschriften over. Deze medische getuigschriften zijn echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 15.04.2011, dus na de invoeging op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt.”

Op 16 mei 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 23 juni 2011 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de substantiële vormvereisten, van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer en machtsoverschrijding.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“4.1.1.

De bestreden beslissing van onontvankelijkheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet, dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché J.S. maar draagt geen originele handtekening.

Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing.

4.1.2.

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

4.1.3.

De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaald:

"... Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder: "elektronische handtekening": gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.

"geavanceerde elektronische handtekening": elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet:

a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden

b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren

c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;

d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord."

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

De verzoekende partij was evenwel geen bestemming in het elektronische verkeer.

De verzoekende partij heeft zich persoonlijk aangeboden bij de gemeente zodat er geen enkele reden is om de kwestieuze handtekening te beschouwen als een digitale handtekening via elektronische weg.

4.1.4.

In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening aangezien de verzoekster geen bestemming was in het kader van enig elektronisch verkeer.

"La signature dynamique ne doit pas être con fondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. 11 ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document Qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie." (P. Lecocq - B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

4.1.5.

a). De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden.

b). Eveneens laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon.

c). De verzoekende partij was geen bestemming in enig elektronisch verkeer.

d). De verzoekende partij was persoonlijk aanwezig bij de gemeente.

Door de gevolgde handeling kan de toegang tot de code van de kwestieuze ambtenaar bv. volstaan om de beslissing met ingescande handtekening te maken, door te sturen en af te printen.

Het is in die omstandigheden niet uit te sluiten dat de gescande handtekening kon worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar en de beslissing derhalve niet uitgaat van de bevoegde persoon.

4.1.6.

De administratieve beslissing dd. 09/05/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

"Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd. N (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV -18.430)

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek.”

2.2 In de nota repliceert verweerder dat verzoeker uitgaat van een verkeerde premisse en dat de handtekening van de beslissingnemende ambtenaar wel degelijk elektronisch is aangebracht. Hij verwijst naar het arrest van de Raad van State nummer 207.655 van 24 september 2010.

2.3. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing een ingescande handtekening draagt en niet manueel ondertekend werd, zodat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste en van machtsoverschrijding.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet betwist dat dhr. J.S., attaché is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en aldus bevoegd is voor het nemen van de bestreden beslissing. Er kan in dit verband trouwens worden verwezen naar artikel 13 van het ministerieel besluit 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat bepaalt dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing in toepassing van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan nemen.

Er dient vervolgens opgemerkt te worden dat geen enkele wettelijke bepaling voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Elk optreden van een overheid dient zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Hieruit volgt dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister of van de staatssecretaris minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing heeft getroffen. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze. Hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing heeft getroffen. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

De volgende vraag die rijst, is wat voor soort handtekening figureert op de bestreden beslissing. Het wordt niet betwist dat dit geen manueel aangebrachte handtekening is. Geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden, een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670). In de nota geeft verweerder aan dat het wel degelijk een “*elektronische handtekening*” betreft en verwijst naar een arrest van de Raad van State, met name arrest nr. 207.655 van 24 september 2010. In voormelde zaak stelt verweerder dat het door hen gebruikte systeem voldoet aan de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening, gezien de handtekening op unieke wijze verbonden is met de ondertekenaar en de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van de betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch samen in het kadertje met de handtekening. De ondertekenaar is identificeerbaar en de ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening, gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar. Elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst, wordt het document geregistreerd en kan het vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen.

Hieruit kan afgeleid worden dat de handgeschreven handtekening van een ambtenaar eenmalig wordt gescand en vervolgens als een digitaal bestand telkens op de elektronisch aangemaakte beslissing

wordt geplakt. Bij uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing lijkt het alsof de handtekening van de auteur onderaan het document staat, wat eigenlijk slechts een “*digital image*” van de handtekening is (cf. S. Van Den Eynde, 'De digitale handtekening: een stand van zaken', bijdrage naar aanleiding van de studiedag "Digitale overheden, tussen wensdroom en realiteit", Mechelen, 22 juni 2000, verschenen in het congresboek *Digitale overheden: tussen wensdroom en realiteit*, J. Steyaert, U. Maris en E. Goubin (ed.), Leuven, 2001, 71-84). Het is de uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing met de “*digital image*” van de handtekening die betekend werd aan verzoekster en die zich tevens bevindt in het administratief dossier.

De bewering van verzoeker dat de handtekening op de bestreden beslissing, aangezien deze ingescand werd en niet werd gebruikt in het kader van enig elektronisch verkeer, niet kan beschouwd worden als een handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten vindt voorts geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het “*de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt*” en “*dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening*” (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Het feit dat verzoeker geen bestemming was in enig elektronisch verkeer doet hieraan geen afbreuk.

Daarenboven moet worden benadrukt dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing.

De stelling van verweerder in voormeld arrest van de Raad van State dat, gelet op de specifieke beveiligingen die voorzien zijn met betrekking tot de gescande handtekening in het systeem van de Dienst Vreemdelingenzaken, de ingescande handtekening alleen kan worden geplaatst door de attaché met dezelfde naam, daar betrokkene de enige is die beschikt over het vereiste paswoord en de noodzakelijke code om deze handtekening te plaatsen, wordt door verzoeker niet weerlegd met de bewering dat “*de toegang tot de code van de kwestieuze ambtenaar*” aldus kan volstaan. Hij beperkt zich tot de algemene stelling dat een ingescande handtekening in principe door eender wie geplaatst kan worden indien men de code van de kwestieuze ambtenaar kent. Uit de bespreking hierboven blijkt echter dat naast de ‘code’ de betrokkene over het vereiste paswoord dient te beschikken. De stelling van verweerder dat de bestreden beslissing wel degelijk door attaché J.S. is genomen vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Op de bestreden beslissing kan de ondertekenaar van de beslissing worden geïdentificeerd, namelijk attaché J.S. wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. Dezelfde attaché wordt ook als contactpersoon vernoemd in de bestreden beslissing. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid worden dat attaché S.J. zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent. Temeer daar uit vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds gebleken is dat het door verweerder gehanteerde systeem van ingescande manuele handtekeningen de nodige waarborgen voorziet dat deze enkel door de attaché zelf kunnen worden geplaatst. De beweringen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat enige substantiële vormvereiste werd miskend of dat de bestreden beslissing tot stand is gekomen met machtsoverschrijding.

De Raad kan verder slechts opmerken geen “*algemeen beginsel van behoorlijk beheer*” te kennen en verzoekster verstrekt in dit verband ook geen toelichting, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan duidelijkheid, onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur zoals de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“4.2.1.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden en medegedeeld.

Op deze wijze moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op aan de bevoegde overheid.

4.2.2.

De verzoeker stuurde op datum van 15/04/2011 zijn aanvraag op en op datum van 21/04/2011 reeds de aanvulling met standaard medisch getuigschrift.

4.2.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt meer bepaald in de bestreden beslissing dd. 09/05/2011 dat: de verzoeker geen standaard medisch getuigschrift heeft voorgelegd.

4.2.4.

De verzoeker kan het hiermee evident niet eens zijn.

Net omdat de verzoeker merkte dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de afhandeling van medische dossiers zeer streng oordeelt, vroeg hij onmiddellijk aan zijn arts Dr. V. om het standaard getuigschrift bijkomend in te vullen zodat hij deze binnen zeer korte termijn nog kon nasturen.

Effectief, via aangetekende zending op datum van 21/04/2011 én dus binnen de week na zijn aanvraag én dus eveneens ruim vóór de weigeringsbeslissing werd dit standaard medisch getuigschrift aan de Dienst Vreemdelingenzaken bezorgd.

4.2.5.

De motivering dat de verzoeker geen standaard medisch getuigschrift aanwendde en bezorgde is dus feitelijk foutief.

De motivering is dan ook niet draagkrachtig gemotiveerd.

De verwerende partij is dus niet alleen bijzonder onzorgvuldig geweest bij het nemen van de beslissing door geen acht te slaan op dit medisch standaard getuigschrift, zij heeft ook nog eens een manifeste beoordelingsfout gemaakt.

Er kan derhalve eveneens besloten worden dat de motivering niet draagkrachtig is. Immers kan een beslissing slechts draagkrachtig zijn wanneer deze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J. T. T. 2003, afl. 867, 393). Aangezien dit niet het geval is, dient de beslissing vernietigd te worden.”

2.5 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag. De medische getuigschriften bij zijn aanvraag 9ter zijn niet opgesteld conform het model bepaald door artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet en gepubliceerd in bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011. Het standaardmodel medisch getuigschrift werd niet samen met de aanvraag overgemaakt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat hij het motief in verband met het gebrek aan een standaard medisch getuigschrift betwist nu hij op 21 april 2011 zijn aanvraag heeft aangevuld met het standaard medisch getuigschrift. Verweerder heeft bovendien, via aangetekende zending, het standaard medisch getuigschrift ontvangen ruim vóór de bestreden beslissing werd genomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De bestreden beslissing verwijst tevens naar het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 24 januari 2011. Artikel 7 van voormeld koninklijk besluit van 17 mei 2007 bepaalt:

“Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, en § 3, 3°, moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd. Behoudens de gevallen voorzien in artikel 9ter, § 3 van de wet, geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de ambtenaar-geneesheer, van de geneesheer aangeduid door de Minister of zijn gemachtigde, of van de deskundige, bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de wet.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 april 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Deze aanvraag verwijst naar en bevat verschillende medische attesten waarvan echter geen enkel is opgesteld conform het model vereist door artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoot overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.*

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen." Verzoeker betwist dit niet doch integendeel hij bevestigt dat hij geen medisch getuigschrift conform artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet heeft ingediend samen met deze aanvraag, aangezien hij verwijst naar het door hem ingediend 'standaard medisch getuigschrift' op 21 april 2011. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 april 2011 per aangetekende zending "bijkomende medische attesten" voegt aan zijn aanvraag ingediend op 15 april 2011. Deze aanvulling bevat een medisch getuigschrift opgesteld conform het model zoals voorzien bij koninklijk besluit van 17 mei 2007. Evenwel motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat "het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt". Verzoeker weerlegt dit motief niet door te verwijzen naar het door hem ingediend standaardmodel medisch getuigschrift op een latere datum dan de aanvraag ingediend op 15 april 2011. Aangezien artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt "indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;" en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 uitdrukkelijk bepaalt dat het standaard medisch getuigschrift "samen met zijn aanvraag" moet worden ingediend, toont verzoeker niet aan dat het motief "het standaardmodel medisch getuigschrift (werd) niet samen met de aanvraag overgemaakt", kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding. De bestreden beslissing steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. Verzoeker toont evenmin aan dat verweerder een manifeste beoordelingsfout zou hebben begaan of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder 'geen acht heeft geslaan' op het medisch standaard getuigschrift aangezien uit het motief in de beslissing "gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt" blijkt dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden met het door verzoeker op latere datum ingediende standaardmodel medisch getuigschrift. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aldus niet aangetoond.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM doch laat na uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden waardoor dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:
mevr. N. MOONEN, wnd. voorzitter,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN